



Iva Krajnc Bagola

Sonja Javornik; foto: MGL in Tomaž Pangeršič

Izjemna igralka Iva Krajnc Bagola letos ni imela kaj dosti dopusta. Ne samo, da v matičnem MGL igra zanimive vloge, to leto je bila tudi filmska bera bogata. Tako je poleti snemala film Ne pozabi dihati, pred nekaj tedni pa se je zaključilo snemanje novega celovečerca Andreja Košaka Vsi proti vsem.



■ **Snemanje filma Vsi proti vsem se je ravno zaključilo. Kakšni so vaši še sveži vtisi?**

Res je. Snemanje je bilo precej intenzivno. Super ekipa smo bili, tako da imam na snemanje same lepe spomine. Ekipa je bila zelo raznolika, od kolegov iz Makedonije do Hrvaške. Na žalost z vsemi nisem snemala, smo se pa spoznali in izmenjali kup informacij.

■ **Kako ste bili zadovoljni z vlogo, ki vam jo je namenil Andrej Košak?**
Jožica Baumgartner, ki jo igram v filmu, je precej zapletena oseba in sem bila zelo vesela, ko mi jo je Andrej ponudil. Preračunljivo zapepljena je (smeh). Prav tako mi je bilo v veselje ponovno delati z Vladom Novakom in drugimi kolegi in kolegicami, Silvo Čušin, Valterjem Draganom, Aleksandro Balmazović, Jernejem Kuntnerjem ... Ker delamo v različnih teatrah, se sicer ne vidimo tako pogosto.

■ **V filmu Ne pozabi dihati pa imate malo drugačno vlogo, kajne ...**
Tako je. Igram mammo dveh skoraj

odraslih fantov. Odraščanje in s tem povezane težave in dognanja je tudi glavna tema filma.

■ **Zdaj vam ponujajo torej že resne vloge mamc, ne le fatalnih lepotic ...**

Hahahaha, a se vam zdi? Kaj pa vem, morda bo naslednji film spet fatalen. (Smeh.) V tem filmu igram mammo, ki je imela dva otroka precej mlada, tako da nisem ravno tipična slovenska trpeča mati, je pa pozornost po večini usmerjena na sinova. Starejši fant končuje srednjo šolo, se prvič zaljubi, kar pri mlajšem sinu povzroči velike težave, ljubosumje in še bi lahko naštevala. Res zanimivo.

■ **Ste spet svetlolasi zaradi vloge ali za film uporabljate lasulje?**

Res sem se pobarvala zaradi vloge pri Košaku. Pri filmu namreč redko uporabljam lasulje. No, dve leti sem imela svoje rjave lase, zdaj pa bom še nekaj časa svetlolasa. Če bi me motilo, se še vedno lahko pobarvam nazaj. Sicer pa je to samo barva las. Nisem si na primer odsekala mezinca (smeh).

■ **Kaj pa to pomeni za vaše**

predstave? Ste letos svetlolasi tudi v predstavah, v katerih ste imeli lani še temnejše lase?

V teatru bolj pogosto uporabljamo lasulje. Vsak dan je lahko druga predstava in zato imamo za različne vloge tudi različne lasulje. Tako da ni tak problem, če si spremenim pričesko.

se pač ne snema veliko filmov. Če je projekt zanimiv in produkcija dobra, me film vedno zanima.

■ **To gotovo vedo tudi režiserji glede na to, da se verjetno zaradi malega prostora med seboj kar dobro poznate?**

Načeloma se res poznamo, vendar je vedno več mlajših režiserjev, ki pa

»Vselej se zavedam, da sem v nekem trenutku naredila najboljše, kar sem lahko.«

■ **Kar dve filmski vlogi v enem letu je več, kot dobi večina naših igralcev, kajne?**

Res je, to je prej redkost kot pravilo. Letos se je vse lepo ujelo. Seveda sem bila vesela obeh filmov, saj zelo rada snemam. Dokler nisem rodila Sofije, sem vsako leto snemala, po njenem rojstvu pa se je naredila daljša pavza.

■ **Ali to pomeni, da ni bilo ponudb ali ste zaradi hčerke kakšno vlogo zavrnil?**

Redko zavrnem ponudbo za film, saj pri nas ni ogromno ponudb, ker

jih še nisem imela priložnosti srečati v živo. Zato je tudi pomembno, da posnameš kaj novejšega. Nekateri me bolj poznajo z odra, ampak filmarji ne hodijo veliko v teater (smeh). Zdaj se snema tudi precej nadaljevank, limonadnic. Če sem iskrena, nisem niti razmišljala, da bi igrala v njih. Če malo pomislim, mislim, da bi se kar znašla v tem žanru, ampak ne vem, ali bi mi dolgoročno predstavljal izziv. Sem pa vesela, da se končno snemajo tudi pri nas, ne le v Braziliji in Turčiji. (Smeh.)



vsako temo želim raziskati. Zanimajo me različne permutacije in psihološki profili ljudi, zato me je do zdaj to kar izpolnjevalo z določenimi vlogami - seveda z enimi bolj, z drugimi manj. Zdi se mi, da imam še veliko pred seboj, zato še nisem razmišljala o tem, ali me je moje delo izpopolnilo.

■ **Ko se pogovarjam z igralci, se mi zdi, da ste že pravi psihologi**

drugod. Ker neprestano delamo in improviziramo drug z drugim, si morda zato večkrat kaj povemo naravnost v obraz.

■ **V Mestnem gledališču imate velik kolektiv, vendar dajete vtis, da se res dobro razumete.**

Na neki način se imamo kar radi, vsi igralci tvorimo pravo družino. Če

»**Naš poklic je verjetno eden redkih, kjer si želimo čim več dela, čim več igre. Pri drugih službah si običajno želijo vsi delati manj.**«

■ **Ali ste kdaj kakšno gledali?**

Niti ne. Ko sem bila majhna, sem si z babico ogledala tri dele Sužnje Isaure. Za serijo s številnimi deli je potreben čas, jaz pa takrat, ko so na sporedu, običajno delam.

■ **Ste v Mestnem gledališču ljubljanskem torej tako zelo zasedeni?** Tudi to niha. Z leti bi si želela, da bi bilo manj predstav, kdaj drugič, da bi jih bilo več. Pa saj se nihče ne pritožuje, če je predstava uspešna in je zato več ponovitev. Samo, da bi bile bolj porazdeljene. (Smeh.) Po drugi strani pa kdaj pričakuješ, da bo veliko ponovitev, pa se to ne zgodi ...

■ **Igralke velikokrat pravijo, da so srednja leta problematična, saj naj bi bilo zanje malo primernih ženskih vlog. Se kaj bojite, da bo tudi za vas manj dela?**

Mi smo v Evropi, evropska produkcija pa ni nenaklonjena staranju. Hollywood je povsem druga stvar. Tam so najbolj uspešni filmi, posneti po raznih stripih, junakih s posebnimi močmi in podobno. V takšnih filmih resda nastopajo pretežno mladi igralci. Zdi se mi pravilno, da evropska

produkcija tem smernicam ne podlega.

■ **Kako pa gledate svoje stare vloge - bi se jih danes lotili drugače?**

Zelo težko se gledam in ocenjujem za nazaj. Lahko rečem, da so bili projekti dobri, dobri izzivi, pokomentiram pa tudi kakšno napako in jo primerjam s svojim igranjem danes. Rečem si, na primer, da nekje nisem dosegla, kar bi si želela, ali pa se tudi pohvalim. Ampak vselej se zavedam, da sem v nekem trenutku naredila najboljše, kar sem lahko. A seveda zorim, se spreminjam - tudi zaradi izkušenj in znanja, ki so mi ga prinesle vse vloge do zdaj. Na splošno ni velike izbire tekstov za ženske vloge, zato jih je treba kar malo izbrskati. Sicer se situacija izboljšuje. Podobno je v gledališču, kjer opazimo vedno večji vzpon dramatisacije romanov.

■ **Se je igralski poklic izkazal za takšnega, kot ste si gapredstavljal pred vpisom na Akademijo?**

Iskreno lahko povem, da si nisem kaj dosti predstavljala, ampak sem imela le željo in čutenje, kaj bi rada delala v življenju. Zame je vedno vse izziv in

glede na to, da morate lik tudi psihološko razdelati. Ali ste tako zaradi poklica prihranili pri terapijah?

Gotovo sem prihranila. (Smeh.) Sem pa vedno bila zelo analitičen tip, tako da mi je tak način dela blizu. Igralci moramo biti empatični in se vživljati v različne emocionalne doživljaje; vzpone in padce. Pri tem moramo biti avtentični in ravno ta avtentičnost je tisto, s čimer se najbolj ukvarjamo. Še posebno pri filmu. Vloga dejansko postane del tebe. V teatru lahko nekoliko bolj zabrišeš to mejo.

■ **Kljub vsej empatiji pa igralci vseeno vedno ne razumete vseh igralskih kolegov. Kako to, da se tudi med vami pojavlja nevoščljivost, tekmovalnost ...?**

To je enako kot pri vseh drugih poklicih. Smo del družbe in v družbi vsi nosimo s seboj življenjske izkušnje in pričakovanja. Včasih je kdo prepričan, da se mu dela krivica, da ima preveč dela ... Pa vendar to ni specifika našega poklica. V našem igralskem kolektivu ne zaznam veliko teh stvari, čeprav sem in tja tudi meni kdo stopi na žulj, vendar je tako tudi

se komu zgodi krivica, kar završi; zato sem vesela, da smo lahko dobra ekipa.

■ **Da je res tako, se je izkazalo ob smrti Gašperja Tiča in ko ste res lepo sprejeli v kolektiv Natašo Tič Ralijan ...**

Natašo smo poznali seveda že prej in zdelo se nam je, da je bila gesta, ki jo je predlagala naša direktorica, prava. Nataša je bila pred tem kar nekaj let na svobodi in vsi vemo, da je to lahko zelo težko prislužen kruh. Tako finančno kot glede izbire igranih likov je lahko zelo enostransko usmerjena ... Običajno so najbolj iskane lahkotnejše komedije, s katerimi ni nič narobe, če niso samo to. Igralski poklic je ne nazadnje tudi obrt, ki jo je treba zmeraj izpolnjevati in piliti. Kot ima glasbenik svoj instrument, ima igralec svoje telo, glas, emocije ... Če ne vadiš in delaš, lahko »zarjaviš«. Zato je naš poklic verjetno eden redkih, kjer si želimo čim več dela, čim več igre. Pri drugih službah si običajno želijo vsi delati manj. (Smeh.)